

UZASADNIENIE

B. K. w pozwie skierowanym przeciwko J. B. wniosła o wydanie ruchomości w postaci: ubrań, rzeczy osobistych powódki i dzieci powódki, mebli w postaci ławy, dwóch tapczanów, dwóch biurek, artykułów gospodarstwa domowego, korespondencji oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wynajmowała lokal mieszkalny od pozwanego. Po ustaniu najmu powódka wyprowadziła się z lokalu w obecności funkcjonariuszy Policji. Powódka nie miała żadnego kontaktu z pozwanym od czasu zakończenia najmu.

W odpowiedzi na pozew J. B. uznał powództwo w zakresie wydania 2 leżanek, taboretu, dwóch stolików mogących być ławą i biurkiem dla dzieci, dywanu okrągłego, pudła drewnianego na zabawki, miski do mycia i dwóch garnków, w pozostałej części nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwany podniósł, że powódka może w każdej chwili odebrać swoje rzeczy.

W toku procesu powódka B. K. wskazała, że ruchomości, co do których pozwany uznał powództwo, nie należą do niej.

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu stosownie do wyniku sporu.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. i B. K. łączyła umowa najmu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) na nieruchomości należącej do pozwanego. Powódka wprowadziła się do pustego lokalu mieszkalnego, przyjechała jedynie z dwoma torbami. Od S. M. powódka otrzymała jednodobową kanapę, talerze i siekierę. Po pewnym czasie ktoś inny podarował powódce dwa czerwone materace. E. R. podarowała powódce pralkę (...) oraz lodówkę. B. K. pismem z dnia 14 listopada 2012 r. wypowiedziała przedmiotową umowę najmu lokalu. Powódka opuściła przedmiotowy lokal mieszkalny w obecności funkcjonariuszy Policji i przeniosła się do Schroniska (...) w Ł., zabierając z sobą dokumenty, rzeczy osobiste, ubrania, telewizor, dvd, radio, laptop, książki i plecaki dzieci. Po opuszczeniu mieszkania przez powódkę, w lokalu znajdują się obecnie dywan, taboret, garnuszki, leżanki, dwie szafki. W lokalu nie została korespondencja powódki.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd I instancji uznał, że powództwo podlega oddaleniu jako nieudowodnione. Zgodnie z art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Roszczenie windykacyjne służy właścicielowi przeciwko osobie, która jego rzeczą faktycznie włada, tak więc jego koniecznymi przesłankami jest nie tylko status właściciela i fakt, że nie włada on (sam lub przez inną osobę) swoją rzeczą, ale także fakt, że rzeczą tą faktycznie włada osoba do tego nieuprawniona. Podkreślenia zatem wymaga, że przesłanką skutecznego pozwania w procesie windykacyjnym jest fizyczne władanie rzeczą przez pozwanego. Ustalenia zatem co do władania przedmiotowymi ruchomościami przez pozwanego mają znaczenie pierwszorzędne, i to na powódce spoczywa ciężar dowodu w tym przedmiocie. Powódka, jako strona inicjująca proces, była obowiązana do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułowała swoje roszczenie, chyba, że nie były one kwestionowane. W realiach niniejszej sprawy powódka nie zdołała udowodnić, że pozostawiła w lokalu mieszkalnym ruchomości, które opisała w pozwie. Powódka żądała wydania m.in. rzeczy osobistych, przy czym nie sprecyzowała o jakie rzeczy osobiste chodzi. Jednocześnie składając zeznania potwierdziła, że zabrała z lokalu rzeczy osobiste.

Pozwany wskazał, że w lokalu pozostały meble, wymienione szczegółowo w odpowiedzi na pozew. Jednak powódka stanowczo zaprzeczyła, aby ruchomości wymienione przez pozwanego należały do niej. Odmówiła odebrania tych ruchomości, jako nie stanowiących jej własności. Wobec takiego stanowiska powódki, oświadczenie pozwanego

o uznaniu w części powództwa nie mogło odnieść skutku procesowego. Uznanie powództwa dotyczyło bowiem przedmiotów, o których wydanie powódka nie wniosła.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie apelacją zaskarżyła powódka. Z treści apelacji wynika, że powódka żąda zmiany wyroku poprzez uwzględnienie powództwa. Jakkolwiek apelacja nie zawiera skonkretyzowanych zarzutów stawianych rozstrzygnięciu, to z jej uzasadnienia wynika, że skarżąca nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu I instancji, a w istocie z oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego

Pozwany żądał oddalenia apelacji i zasądzenia na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji i dokonana ocena prawna zasługują na akceptację. Istota argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji koncentruje się na zakwestionowaniu przez skarżącą dokonanej przez Sąd orzekający oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Odnosząc się do tej kwestii podniesione przez powódkę zarzuty uznać należy za bezzasadne. Swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem Sądu orzekającego, zaś granice swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego wyznaczają wymagania prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz reguły logicznego rozumowania. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd orzekający nie przekroczył granic swobody sędziowskiej przy ocenie przedstawionych przez strony dowodów. Skarżąca nawet nie podjęła próby wykazania, że Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego wnioskowania czy doświadczenia życiowego. Samo przekonanie strony o innej wadze dowodów i ich odmiennej ocenie niż przyjął Sąd nie jest wystarczające dla zakwestionowania granic swobody sędziowskiej w omawianym zakresie. Przypomnieć w tym miejscu wypada, że powódka nie zdołała udowodnić w sposób nie budzący wątpliwości, że pozostawiła w lokalu mieszkalnym ruchomości, które opisała w pozwie. W szczególności fakt pozostawienia tych rzeczy w lokalu nie potwierdzili świadkowie S. M. i E. R.. Świadek E. R. była w lokalu - po jego opuszczeniu przez powódkę i zauważyła jedynie małe garnuszki, taboret i pudło drewniane. Powódka żądała wydania m.in. rzeczy osobistych, przy czym nie sprecyzowała o jakie rzeczy osobiste chodzi, a jednocześnie składając zeznania potwierdziła, że zabrała z lokalu rzeczy osobiste. Podkreślić należy, że w procesie cywilnym same twierdzenia strony nie są wystarczające dla uwzględnienia zgłaszanych roszczeń, szczególnie, gdy twierdzenia te nie znajdują potwierdzenia w innych przeprowadzonych dowodach. Mając na uwadze fakt, że powódka nie zdołała wykazać, aby ruchomości, o których wydanie wniosła, kiedykolwiek znajdowały się w zajmowanym przez nią lokalu mieszkalnym oraz aby pozostawiła je w lokalu w chwili jego opuszczenia, powództwo należało oddalić jako nieudowodnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji i działając na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Mając na względzie wynik niniejszego postępowania, o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c.. Na koszty poniesione przez pozwanego w postępowaniu apelacyjnym złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika ustalone w oparciu o § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461).